

Een Russische vrouw in België vertelt hoe zij de oorlog tussen Rusland en Oekraïne ervaart. We noemen geen namen en anonimiseerden haar getuigenis om haar en haar gezin te beschermen.

“Dit is een heel pijnlijke situatie voor ons.

We zijn opgegroeid in de multiculturele Sovjetunie. Op school zaten Duitsers, Turken, Oekraïners, Oeigoeren, Russen, Kazachen, Oezbeken. Mijn vader is half-Oekraïens. Door mijn aderen stroomt er ook nog Pools en Tataars bloed. Mijn grootmoeder was van adel en haar ouders werden na de Russische Revolutie van 1917 afgevoerd naar Siberië. Vandaaruit vluchtten zij naar China, waar mijn moeder is geboren. De Sovjetunie was zeer multicultureel; Russen en Oekraïners zijn allemaal één familie. Door dit conflict zijn vele familiebanden verbroken geraakt. Letterlijk: neven en nichten die niet meer met elkaar spreken. Oekraïners zeggen dat de Russen fout zijn, Russen zeggen dat de Oekraïners fout zijn. Maar als je grondig gaat kijken, is het door de politiek van de Verenigde Staten. Libanon, Irak, Syrië, Kosovo en oud-Joegoslavië ... Allemaal inmenging van de Verenigde Staten. En achteraf wassen ze hun handen in onschuld en nooit worden ze voor het Internationaal Tribunaal van Den Haag gebracht. De invloed van de Verenigde Staten leidt zo vaak tot grote ruzies en bombardementen.

Ik vind dat Rusland en Oekraïne rond de tafel moeten gaan zitten om te praten, en om compromissen te vinden. Na het uiteenvallen van de Sovjetunie is er veel extreem-rechtse haat tegen de Russen ontstaan. Letland, Litouwen, Kazachstan en andere staten weren de Russische taal en Russen moeten buiten. Dat is al een hele tijd aan de gang. Maar dit geweld lost niks op. Het vraagt te veel levens, zelfs van kinderen.

Hier in België hebben we een familie uit Marioepol leren kennen. Er is daar niks meer: alle huizen liggen plat. Gewoon grond. Zij zijn naar hier gekomen met twee tasjes, geen kleren, niks. Ze hebben niks uit het puin kunnen recupereren want er lag gerief in de kelder maar daar konden ze niet meer aan. Ik moest aan mezelf en ons gezin denken. Hoe wij ons huis moesten verlaten met twee grote zakken en twee kleine kinderen. Poetin zegt dat Oekraïners nazi's zijn maar deze mensen zijn geen nazi's. En ze willen werken. De mensen daar kapot maken omdat ze nazi's zijn en niets meer, klopt niet. Dat is propaganda. In Oekraïne hadden zij werk en een leven. De man hebben wij aan werk kunnen helpen. De vrouw gaf les en haar Nederlands is nog niet goed genoeg om dat te kunnen doen. In Marioepol studeerde de dochter Wiskunde en Fysica. Hier wil ze Engels

starten maar daarvoor moet ze ook eerst Nederlands leren. Intussen kan ze gelukkig online terug les volgen in Oekraïne maar al haar vrienden zitten verspreid over heel Europa, Rusland, Scandinavië. Of ze zijn dood, sommigen ontploft met een arm hier, een stuk lichaam daar, zo vertelde ze mij. Ze is heel eenzaam. Ik zag haar een paar weken geleden en je ziet aan haar dat ze het moeilijk heeft. Het is ook een hele moeilijke situatie: je hebt intelligente mensen die net hun appartement hadden vernieuwd, die hun land missen. Maar er is alleen maar grond om naar terug te gaan. Zo erg. En nu moeten ze in Vlaanderen opnieuw beginnen. Dat is een situatie die ik erg goed herken: met niks en twee jonge kinderen helemaal opnieuw beginnen.

Door de hulp die ze krijgt vanuit het buitenland begint de bevolking van Marioepol hun stad wel terug op te bouwen. De dochter toonde me foto's die achtergebleven familie haar heeft doorgestuurd. Haar moeder en ik zijn intussen echte vriendinnen geworden. We proberen het te mijden maar elk bezoek eindigt in verhalen over de oorlog. En dan zitten ze allemaal te huilen. Ik heb geen juiste woorden die kunnen zeggen hoe triestig hun verhaal is.

Zelf werkte ik in een fabriek hier toen Rusland Oekraïne binnentrok. Ik werd diezelfde dag op kantoor geroepen bij mijn teamleider en ze spoorde me aan om onmiddellijk mijn ontslag te geven. De situatie en haat werden er zo erg dat ik ben vertrokken, en nu een opleiding volg om ander werk te kunnen doen. Dat weegt nog op mijn hart. Ze kent mij niet, ik ben tegen oorlog maar omdat ik Russisch ben, moest ik ontslag nemen."